

Rapport

Datum: 31 augustus 2007
Rapportnummer: 2007/182

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat een bepaalde ambtenaar van het regionale politiekorps Zeeland haar in augustus 2004 niet serieus heeft genomen door haar camper weg te slepen zonder haar hierover vooraf te informeren en op het moment dat zij de situatie wilde uitleggen niet naar haar heeft geluisterd.

Voorts klaagt verzoekster over de handelwijze van een bepaalde ambtenaar van het regionale politiekorps Zeeland op 7 augustus 2005 op het huisadres van verzoekster. Zij klaagt er in het bijzonder over dat de politieambtenaar:

- niet naar haar heeft geluisterd toen zij de situatie wilde uitleggen, geen uitleg heeft gegeven over de procedure omtrent het betalen van de boetes en haar heeft uitgelachen, waardoor de situatie ter plekke uit de hand is gelopen;
- heeft aangegeven dat betaling van de boetes op dat moment niet mogelijk was;
- tegen haar bovenarm is gelopen en vervolgens met de politiebus in haar richting is gereden.

Verder klaagt verzoekster over gedragingen van een bepaalde ambtenaar op het politiebureau op 7 augustus 2005. Zij klaagt erover dat de ambtenaar haar niet direct te woord wilde staan en op het moment dat zij haar persoonlijke situatie wilde uitleggen, is weggelopen.

Ten slotte klaagt verzoekster erover dat de korpsbeheerder geen oordeel heeft gegeven over de klacht omtrent het in haar richting rijden door de betrokken politieambtenaar en het lopen tegen haar bovenarm.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 26 augustus 2004 begaven ambtenaren van het regionale politiekorps Zeeland (hierna ook: de politie) zich naar verzoeksters adres, waar zij haar meldden dat haar camper zojuist was weggesleept. Toen haar echtgenoot had aangetoond dat de camper verzekerd was (geweest) is deze weer aan hem afgegeven.
2. Op 7 augustus 2005 heeft de politie verzoeksters echtgenoot meegenomen naar het politiebureau, omdat hij een aantal boetes niet had betaald. Toen verzoekster kort daarna het uitstaande bedrag had voldaan, is hij heengezonden.
3. Op 22 augustus 2005 diende verzoekster klachten in bij de politie over genoemde gebeurtenissen. De korpsbeheerder deed de klachten af bij brief van 21 juni 2006, waarna

verzoekster zich tot de Nationale ombudsman wendde. In het kader van het onderzoek naar de klacht zijn betrokken ambtenaren B., K., R. en Ri. gehoord.

A. TEN AANZIEN VAN HET REGIONALE POLITIEKORPS

I. Ten aanzien van de gebeurtenissen op 26 augustus 2004

Bevindingen

1. In haar klacht bij de politie gaf verzoekster, samengevat, het volgende aan. De politie meldde haar dat de camper niet was verzekerd en evenmin APK-gekeurd, waarop verzoekster zei dat men verder maar (telefonisch) met haar man moest overleggen, die zij op dat moment juist aan de lijn had. Haar man deelde mee dat de camper wel degelijk was verzekerd, waarna politieambtenaar K. aangaf dat hij zijn polis moest komen laten zien en dat dan de camper zou worden geretourneerd. In de brief staat verder:

"Na afloop van het telefoongesprek reageerde ik best fel en zei haar (politieambtenaar K.; N.o.) dat ze eerst had moeten aanbellen en dan pas had moeten handelen. Dan had er niet gehandeld hoeven worden, dan had ze de polis kunnen zien, dan was er niets aan de hand geweest. De situatie was voor mij zo emotioneel dat ik dacht mijn excuus te moeten aanbieden ivm mijn felheid. (...) Ik legde hun uit dat de laatste anderhalve maand bij ons schokkende dingen zijn gebeurd, dat ik daarom zo reageerde."

Volgens verzoekster lachte K. hierop sarcastisch en had verzoekster haar daarom weggestuurd. Verzoekster heeft in het gesprek naar aanleiding van haar klacht tegen de klachtbehandelaar van de politie gemeld dat zij in die periode behoorlijk gespannen was, omdat zij en haar man failliet waren verklaard en dat het optreden van K. daar absoluut geen goed aan had gedaan.

Verzoekster klaagt er in dit verband dan ook over dat zij niet serieus is genomen doordat de camper is weggesleept zonder haar eerst daarover te informeren. Ook werd er niet geluisterd naar haar nadere toelichting.

2.1. In een mutatie van 26 augustus 2004 staat onder meer:

"...Een melding dat er al geruime tijd een camper (...) op de openbare weg stond. Na controle bleek de camper geschorst te zijn. De camper stond op de openbare weg en dan wordt de schorsing opgegeven. De camper bleek niet verzekerd en APK gekeurd te zijn. De camper laten wegslepen..."

2.2. Aan verzoeksters echtgenoot is op 26 augustus 2004 bericht dat de camper op het politiebureau was geplaatst in verband met het niet verzekerd en APK-gekeurd zijn en dat het voertuig onder overlegging van (onder meer) een geldig verzekeringsbewijs weer kon worden afgehaald. Op 30 augustus 2004 is aan verzoeksters echtgenoot een vordering

gedaan aan te tonen dat aan de verzekeringsplicht was voldaan middels een verklaring van de verzekeringsmaatschappij (artikel 34, eerste lid WAM; (zie Achtergrond, onder 5.) In het "bewijs van ontvangst" staat dat de camper op 26 augustus 2004 in bewaring was genomen door de politie.

3. Betrokken ambtenaar B. verklaarde dat er een oranje sticker op de camper was geplakt, waarop stond dat het voertuig binnen drie dagen moest worden verwijderd en dat het anders mogelijk werd weggesleept. Het gesprek was volgens hem kort geweest; hij kon zich geen opmerkingen van verzoekster herinneren.

4. Betrokken ambtenaar K. verklaarde dat de politie al verschillende keren had gezien dat de camper verkeerd geparkeerd stond. Na een klacht van een buurtbewoner dat zij geen uitzicht had, had K. de camper opgemeten en geconcludeerd dat zo'n groot voertuig niet binnen de bebouwde kom mag worden geparkeerd. Verzoeksters echtgenoot was, aldus K. in haar verklaring, aangeschreven dat hij door op deze wijze te parkeren de Algemene Plaatselijke Verordening overtrad en dat als hij zijn camper niet elders zou parkeren de camper in beslag zou worden genomen. Toen bleek dat de camper niet was verwijderd, besloot de politie deze te laten wegslepen. Verzoekster wilde dat de camper werd teruggehaald, maar dat was op dat moment onmogelijk. Verzoekster was boos, omdat K. niets kon regelen met betrekking tot de camper. K. kon zich niet meer herinneren of verzoekster op dat moment haar persoonlijke situatie had willen uitleggen. Ook wist zij niet meer hoe het afscheid was verlopen. Zij merkte op dat zij op dat moment niets aan de verzekeringspolis had gehad, omdat een voertuig bijvoorbeeld kan zijn geschorst, wat niet te zien is aan verzekeringspapieren.

5. De politie is gevraagd om een kopie van bedoelde aanschrijving. Hierop heeft K. aangegeven dat er geen correspondentie middels een (officiële) brief was geweest, maar dat een en ander mondeling aan verzoeksters echtgenoot was meegedeeld en dat zij hierover nog een briefje op een blaadje uit haar notitieblok in de brievenbus had gegooid.

6. Verzoekster heeft uitdrukkelijk ontkend een brief te hebben ontvangen. Ook zou (toen) geen oranje sticker zijn geplakt.

7. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De camper was niet verzekerd, had geen geldige APK en bovendien was er sprake van overlast van de camper in de buurt.

Beoordeling

8. Het verbod van misbruik van bevoegdheid houdt in dat bestuursorganen een bevoegdheid niet gebruiken voor een ander doel dan waartoe die bevoegdheid is gegeven.

9. Uit de stukken heeft de Nationale ombudsman de indruk gekregen dat het de politieambtenaren niet geheel helder voor ogen stond wat men wilde bereiken met het

wegslepen van de camper. Kennelijk was er overlast voor de buurt. Op zichzelf levert overtreding van het verbod in de Algemene Plaatselijke Verordening Vlissingen (APV) om voertuigen van een bepaalde omvang op bepaalde plaatsen te parkeren dan wel het te lang ergens parkeren van een camper een strafbaar feit op (zie Achtergrond, onder 2.) en is de politie bevoegd bij verdenking van een strafbaar feit ingevolge bepalingen van het Wetboek van Strafvordering (Sv) het voorwerp waarmee het strafbare feit is begaan in beslag te nemen. Dat kan echter alleen indien de strafvorderlijke doelen als genoemd in artikel 94 Sv daarmee gediend zijn. Er dient dan in ieder geval een proces-verbaal opgemaakt te worden van de verdenking van het desbetreffende strafbare feit. Dat is niet gebeurd. Ter handhaving van de bepalingen in de APV kan echter ook bestuursrechtelijk worden opgetreden. Volgens de politie zou verzoeksters echtgenoot zijn gewaarschuwd voor het wegslepen, alhoewel er bepaald geen eenduidigheid bestaat over de manier waarop dat zou zijn gebeurd. Volgens B. zou er een sticker zijn geplakt en volgens K. zou een brief door de bus zijn gedaan, al zou dit volgens een latere mededeling van haar slechts een kladbriefje zijn geweest. Zo'n waarschuwing wijst op bestuursrechtelijk optreden, alhoewel nergens uit valt af te leiden dat de politie de beslissing tot wegslepen namens het college van burgemeester en wethouders heeft gegeven, welk college volgens artikel 125 van de Gemeentewet bevoegd is tot de toepassing van bestuursdwang bij handhaving van de regels van de APV (zie Achtergrond, onder 1.). Het feit echter dat de camper is teruggegeven nadat verzoeksters echtgenoot had aangetoond dat het voertuig wél verzekerd was, lijkt echter weer (strafvorderlijk dan wel bestuursrechtelijk) optreden ingevolge de APV uit te sluiten. Wegslepen mag in ieder geval niet als een soort verkapte straf voor het foutief parkeren ingevolge de APV worden gebezigd.

10. Hoe dan ook, blijkens de stukken heeft de politie het wegslepen (uiteindelijk) gestoeld op het feit dat het voertuig niet (meer) verzekerd zou zijn. Ook wordt nog genoemd dat de APK niet in orde was, maar hierop is de politie verder niet meer teruggekomen, zodat aangenomen moet worden dat deze omstandigheid in feite geen rol heeft gespeeld.

Kennelijk zag de politie in het niet-verzekerd zijn de (voornaamste) aanleiding om op te treden. De Nationale ombudsman neemt dit als uitgangspunt voor de beoordeling van het voorliggende klachtonderdeel.

Op zichzelf was sprake van een redelijke verdenking van overtreding van artikel 30 van de Wet Aansprakelijkheid Motorvoertuigen (WAM; zie Achtergrond, onder 5.). Strikt genomen was sprake van ontdekking op heterdaad van het (bij voortdoring) onverzekerd laten staan van de camper op de openbare weg, zodat inbeslagneming in principe mogelijk was op grond van artikel 95 Sv (zie Achtergrond, onder 3.). Overigens gaat de Aanwijzing inbeslagneming bij verkeersdelicten (zie Achtergrond, onder 4.) er vanuit dat slechts inbeslagneming van een voertuig plaatsvindt bij staandehouding of aanhouding van iemand die (onder meer) wordt verdacht van het onverzekerd rijden met het voertuig en dient in de gevallen waarin geen sprake is van een bekende verdachte in ieder geval overleg te worden gepleegd met het Openbaar Ministerie. Van de in de Aanwijzing

bedoelde omstandigheden was echter in dit geval geen sprake.

De politie heeft echter het (laten) wegslepen kennelijk niet opgevat als (strafvorderlijke) inbeslagneming. Weliswaar spreken de politieambtenaren in hun verklaringen wel diverse malen over "inbeslagneming", maar er is geen kennisgeving van inbeslagneming opgemaakt, terwijl in een brief aan verzoeksters echtgenoot slechts is bericht dat de camper "op het politiebureau was geplaatst" in verband met het niet-verzekerd zijn en het niet APK-gekeurd zijn. In het bewijs van ontvangst dat verzoeker bij teruggave van de camper heeft moeten ondertekenen, wordt gerept over het "in bewaring nemen" van een voertuig. Niet duidelijk is waarop deze bewaring - die door de politie kennelijk toch niet als een (formele) inbeslagneming werd gezien - zou kunnen worden gebaseerd. Het Wetboek van Strafvordering, noch de WAM kent zo'n variant. Ook kan het niet worden gezien als een ordemaatregel die op grond van artikel 2 van de Politiewet (zie Achtergrond, onder 7.) kan worden gebaseerd. Immers van verstoring van de openbare orde was geen sprake.

11. Om ervoor te zorgen dat de camper (weer) verzekerd zou worden, althans te voorkomen dat ermee zou worden gereden zolang onduidelijk was of de camper wel was verzekerd, had de politie overigens kunnen volstaan met kennis geven van het feit dat volgens de hun bekende gegevens de camper als niet-verzekerd stond geregistreerd in plaats van ervoor te kiezen direct weg te slepen. Immers, meldingen in het Centraal Register WAM kloppen niet altijd. Door de duur van de aanmeldingstermijn (zie Achtergrond, onder 6.) of door fouten van een verzekeraar kan een voertuig ten onrechte als onverzekerd staan geregistreerd. In dit geval is dan ook terecht een vordering ex artikel 34 WAM gedaan om alsnog het verzekerd zijn aan te tonen (zie Achtergrond, onder 5.).

12. Hoe het gesprek met verzoekster precies is verlopen is niet meer te achterhalen. Volgens verzoekster zelf was zij door privé omstandigheden wel gespannen en had zij ook emotioneel gereageerd. K. wist niet meer hoe het gesprek was verlopen. Wel was verzoekster volgens haar boos geweest, omdat er niets met betrekking tot de camper kon worden geregeld. Hoewel K. met juistheid heeft gesteld dat een polis op zich nog geen doorslaggevend bewijs is voor het verzekerd zijn van een voertuig, was mogelijk de toon van het gesprek plezieriger geweest als de auto niet alvast was weggesleept en er direct een uitleg was gevolgd over het feit dat men een zogenaamde WAM-verklaring nodig had; in eerste instantie is aan verzoeksters man bericht dat hij een "geldig verzekeringsbewijs" moest overhandigen, terwijl pas vier dagen later duidelijk is gemaakt dat hij een verklaring van de verzekeraar moest laten zien (de zogenaamde WAM-verklaring).

Alles overziend acht de Nationale ombudsman het wegslepen van de camper niet juist. De politie is hiertoe overgegaan, terwijl zij geen duidelijkheid heeft gegeven over de wettelijke grondslag van haar bevoegdheid tot wegslepen. Voor "in bewaring nemen" van de camper ontbrak in ieder geval een wettelijke grondslag. De politie wilde kennelijk hoe dan ook de camper wegslepen. Daarmee heeft zij gehandeld in strijd met het verbod van misbruik van bevoegdheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de gebeurtenissen op 7 augustus 2005 bij verzoeksters huis

Bevindingen

1. Volgens verzoekster is op 7 augustus 2005, voor zover hier van belang, het volgende gebeurd.

Politieambtenaar K. gaf te kennen dat verzoeksters man nog een aantal boetes had openstaan; dat zij geld kwam halen en dat hij anders mee moest. Verzoeksters echtgenoot probeerde uit te leggen dat hij een gratieverzoek (d.d. 11 juli 2005) had ingediend en in verband daarmee niet op dat moment wilde betalen. K. stelde zich echter uitermate onredelijk op en ontnam verzoekster en haar man de kans om zich te verdedigen; zij liet niet toe dat verzoekster de desbetreffende brief ging pakken. Verzoekster wist op dat moment niet dat een gratieverzoek bij zogenaamde Mulder-feiten geen opschortende werking heeft, maar dat is haar toen niet uitgelegd. Omdat verzoeksters man volgens de politie niet wilde meewerken moest hij maar mee. Verzoekster was boos en emotioneel geworden, aangezien zij werd herinnerd aan de gebeurtenissen van een jaar eerder met de camper. Zij was verder niet te keer gegaan, maar had wél aan die gebeurtenissen gerefereerd en gemeld dat deze traumatisch voor haar waren geweest. K. wilde haar echter niet laten uitpraten, terwijl verzoekster juist de dingen wilde oplossen. Alles werd weggewuifd. Verzoeksters echtgenoot zei vervolgens dat de politieambtenaren dan maar binnen moesten komen om de zaak af te handelen. Hij wilde alsnog de uitstaande boetes betalen, maar dat vond K. niet goed. Hij moest mee. Er viel niet met K. te praten en zij riep er een collega erbij. Toen verzoekster met die collega sprak, liep K. expres tegen haar schouder aan, terwijl er voldoende ruimte was om haar zonder aanraking te passeren. Verzoekster heeft dit als zeer pijnlijk ervaren. K. startte vervolgens de bus en duwde verzoekster daarmee weg; zij richtte de bus stotend op verzoekster (maar raakte haar niet). Later op het politiebureau hebben verzoekster en haar man gezegd dat zij in verband met hun faillissement mogelijk post over boetes niet hadden ontvangen, omdat de post via hun curator liep.

2. In een mutatie van 7 augustus 2005 staat onder meer:

"...BE W. stond nog in Papos (parket politie systeem; N.o.) met een arrestatiebevel (...) BE W. meegenomen naar het politiebureau te Vlissingen. Dit ging met veel vijven en zessen. Vervolgens begon ook Mevr. W. (vrouw) van BE W. er zich mee te bemoeien. Dit was erg naar rapp. K. gericht ivm dat rapp. al eerder een camper had weggehaald. Dit zou voor BE W. erg traumatisch zijn geweest. Geen discussie aangegaan met BE W..."

3. K. verklaarde onder meer als volgt. De heer W. had vijf à zes boetes niet betaald waaronder een "gijzelingsboete." Omdat het om de heer W. ging, richtte de politie zich

voornamelijk tot hem. Verzoekster schreeuwde er telkens doorheen. Al snel bleek dat W. niet mee wilde naar het bureau. Men had het wel over een gratieverzoek gehad, maar dat is bij Mulder-feiten niet mogelijk. Volgens verzoekster was dat niet waar, waarna zij heel fel werd en over het voorval met de camper begon. Ze wilden binnen geld uit de kluis gaan halen om de boetes te voldoen. Dat ligt echter moeilijk voor de politie, omdat zij het huis weer moet verlaten als de bewoner dat wil. De politie moet dan vervolgens weer een machtiging hebben om wederom naar binnen te kunnen komen. Aan verzoeksters man is meegedeeld dat hij toch echt mee moest naar het bureau. Volgens K. heerste er een grimmige sfeer. Zij was niet tegen verzoekster aangelopen. Verzoeksters echtgenoot was in de politiebuis met Ri. gestapt en zij was samen met R. in de dienstauto weggereden. Zij had de bus dus niet bestuurd. K. had het idee dat verzoekster alles op haar conto schreef en dat zij het moest ontgelden. Verzoekster zei steeds dat K. haar een trauma had bezorgd. Zij had die opmerkingen genegeerd.

4. Ri verklaarde, voor zover hier van belang, het volgende. Als iemand de boetes alsnog wil betalen, moet dat op het politiebureau plaatsvinden. Het betalen bij de mensen thuis is administratief niet haalbaar. Het was duidelijk dat W. de boetes thuis wilde betalen en niet mee wilde naar het bureau. K. had het woord gedaan, omdat het in haar wijk was. Ri. kon zich niet meer herinneren of het gratieverzoek was genoemd. Ook wist hij niet meer wat verzoekster had gezegd toen haar man mee moest naar het bureau. Hij was er pas bij geroepen, toen de echtgenoot niet mee wilde naar het bureau. Wel herinnerde hij zich dat verzoekster over haar toeren was. De politie had zich diplomatiek opgesteld en ervoor gezorgd dat de zaak niet escaleerde. Ri. had de man aangehouden en meegenomen naar de bus, die door K. werd bestuurd. Ri. ging achterin bij de man zitten. K. was niet richting W. gereden.

5. R. verklaarde dat verzoeksters echtgenoot niet mee wilde naar het bureau, maar dat hij de boetes thuis wilde voldoen, waarna uitgelegd werd dat dit niet de normale gang van zaken was en dat op het politiebureau de zaak administratief afgehandeld kon worden. Hij kon zich de toon van het gesprek niet meer zo herinneren, maar wel dat verzoekster erg over haar toeren was. Hij herinnerde zich niets meer van een gratieverzoek. Hij wist zeker dat de hele procedure goed was uitgelegd aan verzoeksters echtgenoot. Pas toen het gesprek escaleerde, was Ri. erbij geroepen. R. was met de dienstauto naar het politiebureau gereden. K. had de bus bestuurd, waar W. en Ri. samen achterin hadden gezeten. K. was niet tegen de bovenarm van verzoekster aangelopen en was ook niet in haar richting gereden. Ze reed op normale wijze met de bus weg.

6. De korpsbeheerder deelde het volgende mee. Een persoon die in PAPOS staat geregistreerd kan kiezen tussen direct betalen of zitten. Men komt pas in PAPOS als er diverse boetes en aanmaningen niet zijn betaald. Als men in huis wil afrekenen gaat de politie daar niet op in, omdat de bewoner kan eisen dat de politie het huis weer verlaat als men eenmaal binnen is. Hij wijst erop dat de verklaringen over het tegen de arm lopen en met de bus op verzoekster inrijden tegenstrijdig zijn.

7. Van politiezijde is desgevraagd nog meegedeeld dat het in beginsel niet nodig is om iemand die het benodigde geld voorhanden heeft mee te nemen naar het politiebureau. In dit geval was er echter een probleem, omdat de politie geen machtiging tot binnentreden had.

Beoordeling

8. Voordat een persoon die op grond van de Wet Administratiefrechtelijke Handhaving Verkeersvoorschriften (WAHV) opgelegde sancties niet heeft voldaan, kan worden gegijzeld is er - zonder dat dit tot betaling heeft geleid - een uit meerdere stappen bestaand inningstraject doorlopen; in die zin is gijzeling het sluitstuk van de inning van administratieve sancties op grond van de WAHV (zie Achtergrond, onder 8.).

Ten aanzien van het luisteren, uitleg geven en uitlachen

9. Het is dus op zichzelf wel voorstelbaar en ook te billijken dat politieambtenaren die de taak hebben om iemand mee te nemen ter gijzeling niet geneigd zijn om nog uitgebreid te gaan discussiëren over het waarom van het niet-betalen. Zeker als sprake is van een flink aantal niet betaalde administratieve boetes, kan er zonder meer van worden uitgegaan dat er talloze berichten zijn verzonden naar de desbetreffende persoon, terwijl de vraag of gegijzeld mag worden bovendien aan de rechter moet zijn voorgelegd. In beginsel kan de politie er dan ook van uitgaan dat een wanbetaler zonder meer kan worden meegenomen. Dat verzoeksters echtgenoot dan wel verzoekster vrijwel direct over een gratieverzoek begon, wees er ook op dat (een deel van) de sancties bekend waren (was). Het is juist dat - zoals politieambtenaar K. verklaarde - bij administratieve boetes gratie niet mogelijk is. De meningen lopen uiteen of dit ook duidelijk is meegedeeld aan verzoekster en haar echtgenoot. Evenmin is duidelijk of de procedure omtrent het betalen van boetes c.q. het meenemen naar het politiebureau wel is uitgelegd. Volgens K. lag de moeilijkheid vooral in het feit dat de echtgenoot naar binnen wilde gaan om af te rekenen, terwijl R. en Ri. meldden dat iemand sowieso mee moet naar het bureau. Niet uitgesloten is dat de politie het feit dat over gratie werd begonnen en dat even later weer werd gezegd dat de zaken binnen zouden kunnen worden geregeld c.q. dat verzoekster begon over het gebeurde met de camper heeft ervaren als het verzinnen van telkens nieuwe "smoezen" en dat er daardoor onvoldoende duidelijk is gezegd hoe de zaken er voor stonden. Anderzijds is evenzeer voorstelbaar dat de emoties bij verzoekster al snel zo hoog opliepen dat zij geen oor had voor een korte, maar op zich voldoende, duidelijke uitleg van politiezijde. Er zijn onvoldoende aanknopingspunten om aan de lezing van de een meer betekenis toe te kennen dan aan het andere, zodat de Nationale ombudsman geen oordeel geeft over dit klachtonderdeel.

Ten aanzien van de onmogelijkheid de boetes op dat moment te betalen

10. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Dit brengt mee dat indien een persoon die ter gijzeling kan worden meegenomen wegens onbetaalde boetes meldt het benodigde geld in huis te hebben de gelegenheid moet worden gegeven om het geld te gaan pakken.

11. Ook hier wordt vooropgesteld dat de politie op zich gerechtigd was om verzoeksters echtgenoot mee te nemen in het kader van de bevolen gijzeling. Dat neemt niet weg dat deze maatregel vermeden kan worden bij het alsnog betalen van de openstaande boetes (zie Achtergrond, onder 8.).

Volgens de korpsbeheerder en K. kon echter niet worden ingegaan op het (uiteindelijke) voorstel van verzoeksters echtgenoot om binnen het benodigde bedrag te gaan pakken, vanwege het gevaar dat hij dan (alsnog) de toegang zou weigeren en de politie in dat geval de zaak niet direct kon afronden, maar eerst een machtiging tot binnentreden moest gaan regelen. De Nationale ombudsman ziet niet in waarom dit een probleem zou zijn. De politie had aan verzoeksters echtgenoot kunnen meedelen dat dit alleen goed was als de politie met hem mee naar binnen mocht gaan. Als hij dan alsnog zou zeggen dat de politie zich moest verwijderen, zou de politie hem onmiddellijk hebben kunnen meenemen: de politie was immers binnen gekomen met toestemming, zodat van schending van het huisrecht geen sprake zou zijn geweest. In dit geval was verzoekster bovendien nog aanwezig en had men haar de gelegenheid kunnen geven om het geld te halen. Overigens betekent dit niet dat aan mensen zeer ruim de tijd moet worden gegeven om geld te gaan halen. Zoals hiervoor al opgemerkt is gijzeling immers het sluitstuk van het inningstraject van administratieve boetes en hoeft de wanbetalers niet al te veel respijt te worden gegeven. Zelfs al zou - zoals twee betrokken politieambtenaren hebben verklaard - het voor de administratieve afhandeling nodig zijn geweest dat men naar het politiebureau ging, dan zou het nog de voorkeur hebben verdiend dat verzoeksters echtgenoot de gelegenheid was gegeven het geld uit huis te halen. In dat geval was het immers niet nodig geweest om verzoeksters echtgenoot op het politiebureau in te sluiten, wat nu wel (voor korte tijd) is gebeurd. Door geen gelegenheid te geven de boetes direct (vast bij huis) te voldoen althans het geld binnen te laten halen, heeft de politie gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Ten aanzien van het lopen tegen verzoeksters arm en het op haar inrijden

12. Ook over deze gebeurtenissen lopen de standpunten uiteen. De Nationale ombudsman vindt het opvallend dat K. heeft verklaard niet te hebben gereden in de bus, terwijl verzoekster en haar collega's aangeven dat zij wél de bestuurster was. Dit enkele feit is echter onvoldoende om aannemelijk te achten dat K. opzettelijk de bus in verzoeksters richting heeft gestuurd, nu de collega's van K. dit hebben ontkend. Ook overigens zijn er

geen aanknopingspunten gevonden op grond waarvan aan de ene verklaring meer waarde zou moeten worden gehecht dan aan de andere, zodat de Nationale ombudsman zich ook op dit klachtonderdeel van een oordeel moet onthouden.

III. Ten aanzien van de gebeurtenissen op het politiebureau op 7 augustus 2005

Bevindingen

1. Verzoekster stelt verder - samengevat - het volgende. Nadat haar man was aangehouden is verzoekster direct met het benodigde geld naar het politiebureau gereden. Agent K. wilde haar echter niet te woord staan; volgens verzoekster zat zij te eten. Verzoekster werd dan ook in eerste instantie door iemand anders geholpen, maar uiteindelijk schreef K. de kwitantie uit. Verzoekster was over haar toeren en geëmotioneerd en merkte op dat K. zeker niet licht moest denken over het trauma dat zij had overgehouden van de gebeurtenis van een jaar geleden. K. reageerde dat je een trauma hebt als je dood gaat, waarna verzoekster wilde uitleggen dat zij het vorige jaar een moeilijke periode hadden doorgemaakt. K. luisterde niet en liep weg. Ook hierover klaagt verzoekster.

2. K. verklaarde het volgende. Toen verzoekster op het politiebureau aankwam, leek het K. beter dat een collega de zaak afhandelde. Zij zat achter haar computer, waar verzoekster haar niet kon zien. Toen zij hoorde dat verzoekster zei dat K. haar zeker niet wilde spreken en zat te eten, is zij naar de balie gegaan, waar verzoekster weer hetzelfde verhaal als bij haar thuis wilde gaan houden. K. had op boze toon gezegd dat ze mensen die echt een trauma hebben opgelopen daarmee te kort doet. K. werd kwaad, omdat zij steeds maar werd beschuldigd, terwijl verzoeksters echtgenoot iedere keer boetes kreeg opgelegd, waar K. buiten stond. Vervolgens werd verzoekster heel erg boos. K. wilde de zaak zo snel mogelijk afhandelen. Toen zij haar collega's zag sprak ze hen aan en is zelf weer achter de computer gaan zitten.

3. R. verklaarde dat hij had gezien dat verzoekster van leer trok tegen K. op het politiebureau. Hij had verder niet met haar gesproken.

4. De korpsbeheerder merkte onder verwijzing naar een door K. opgemaakte mutatie op dat K. er na ruim een jaar geen behoefte meer aan had om over de inbeslagname van de camper te praten. Hij wijst erop dat de capaciteit van de politie eindig is en dat er grenzen zijn aan de tijd die de politie moet besteden aan "oude" zaken. In bedoelde mutatie staat onder meer dat K. niet over de camper wilde spreken; één en ander was ruim een jaar geleden en het arrestatiebevel ging over een ander feit.

Beoordeling

5. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dit vereiste brengt mee dat ongepaste opmerkingen achterwege moeten worden gelaten.

6. Op zichzelf was het niet onverstandig dat K. de verdere afhandeling van het voldoen van de boetes door een collega wilde laten plaatsvinden, alhoewel de reden hiervan wel duidelijk had moeten worden gemaakt aan verzoekster. Of dit adequaat is gebeurd, is niet vast te stellen. Hoe dan ook, op zeker moment heeft K. toch met verzoekster gesproken. Vast staat dat K. op boze toon verzoekster heeft terecht gewezen, toen verzoekster over het wegslepen van de camper begon en aangaf dat dit een trauma voor haar was (geweest). Hoezeer in de belevingswereld van K. hetgeen verzoekster en haar echtgenoot was overkomen niet als een "echt" trauma kan worden gekwalificeerd, het was ongepast dat zij zich hierover jegens verzoekster uitliet. Het was bovendien niet onvoorstelbaar dat een dergelijke opmerking in de toch al gespannen verhouding escalierend zou werken. Verzoekster is volgens K. ook heel erg boos geworden na de bewuste opmerking. Dat K. niet en détail op het wegslepen wilde ingaan, is op zichzelf wel te billijken, maar dat neemt niet weg dat haar eigen optreden tot (verdere) escalatie heeft geleid. Al met al heeft K. naar het oordeel van de Nationale ombudsman gehandeld in strijd met het vereiste van een correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

B. TEN AANZIEN VAN DE KORPSBEHEERDER

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er ten slotte over dat de korpsbeheerder geen oordeel heeft gegeven over haar klacht omtrent het in haar richting rijden door politieambtenaar K. en het lopen tegen haar bovenarm.

2. De klachtadviescommissie onthield zich van een oordeel over dit klachtonderdeel, nu de verklaringen van betrokkenen niet eensluidend waren en niet vastgesteld kon worden wat er precies had plaatsgevonden. De korpsbeheerder sloot zich hierbij aan en handhaafde dit standpunt in reactie op de bij de Nationale ombudsman ingediende klacht.

Beoordeling

3. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering.

4. Gelet op hetgeen hiervoor onder A.II.12. is overwogen, vindt de Nationale ombudsman het feit dat de korpsbeheerder geen oordeel heeft gegeven over het tegen de arm lopen en in verzoeksters richting rijden niet onbegrijpelijk. De korpsbeheerder heeft het ook

voldoende duidelijk gemotiveerd.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Zeeland, is

gegrond ten aanzien van:

het wegslepen van de camper wegens strijd met het verbod van misbruik van bevoegdheid;

het niet de gelegenheid geven de boete direct te laten betalen wegens strijd met het redelijkheidsvereiste;

de bejegening op het politiebureau wegens strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van:

het niet-luisteren en geen uitleg geven;

het tegen de arm lopen en het op verzoekster inrijden.

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland is niet gegrond.

Onderzoek

Op 6 juli 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw W. te Oost Souburg, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Zeeland.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland (de burgemeester van Middelburg), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Middelburg over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid

gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Er zijn vier betrokken ambtenaren telefonisch gehoord. Ook hierop heeft verzoekster kunnen reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoekster gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen. Naar aanleiding van de reactie van een betrokken ambtenaar is het verslag op een enkel punt aangevuld. De overige betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Het verzoekschrift van 5 juli 2006 en een nadere brief van 14 juli 2006.
2. Het klachtdossier met betrekking tot verzoeksters bij de politie ingediende klacht.
3. Een aantal mutaties uit de dag- en nachtrapporten van de politie, alsmede een kopie van een schriftelijke kennisgeving omtrent plaatsing van de camper op het politiebureau en een "bewijs van ontvangst" betreffende de camper.
4. Standpunt van de korpsbeheerder van 11 oktober 2006, aangevuld op 8 november 2006.
5. De verklaringen van betrokken politieambtenaren, afgelegd tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman op 21, 27 en 28 december 2006.
6. Reactie van verzoekster.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Gemeentewet

Artikel 125, eerste en tweede lid

"1. Het gemeentebestuur is bevoegd tot toepassing van bestuursdwang.

2. De bevoegdheid tot toepassing van bestuursdwang wordt uitgeoefend door het college, indien de toepassing van bestuursdwang dient tot handhaving van regels welke het gemeentebestuur uitvoert."

2. Algemene Plaatselijke Verordening Vlissingen

Artikel 5.1.5

"1. Het is verboden een kampeerwagen, een caravan, een woonwagen, een voertuig dat kennelijk bestemd is voor het vervoer van een voor de recreatie bestemde of geschikte boot, een magazijnwagen, een aanhangwagen, een keetwagen of een ander dergelijk voertuig dat voor de recreatie dan wel anderszins uitsluitend of mede voor andere dan verkeersdoeleinden wordt gebezigd:

a. langer dan op drie achtereenvolgende dagen te parkeren op een door het

college aangewezen weg, waar dit naar hun oordeel buitensporig is met het oog op de verdeling van beschikbare parkeerruimte of schadelijk is voor het uiterlijk aanzien van de gemeente;

b. op een door het college aangewezen plaats te parkeren, waar dit naar hun oordeel schadelijk is voor het uiterlijk aanzien van de gemeente.

(...)"

Artikel 5.1.7

"1. Het is verboden een voertuig dat met inbegrip van de lading een lengte heeft van meer dan 6 meter of een hoogte van meer dan 2,4 meter, te parkeren op een door het college aangewezen plaats, waar dit naar hun oordeel schadelijk is voor het uiterlijk aanzien van de gemeente.

2. Het is verboden een voertuig dat, met inbegrip van de lading, een lengte heeft van meer dan 6 meter te parkeren op een door het college aangewezen weg, waar dit naar hun oordeel buitensporig is met het oog op de verdeling van beschikbare parkeerruimte.

3. Het in het tweede lid gestelde verbod geldt niet op werkdagen van maandag tot en met vrijdag, dagelijks van 08.00 uur tot 18.00 uur.

(...)."

Artikel 5.1.8

"1. Het is verboden een voertuig dat met inbegrip van de lading een lengte heeft van meer dan 6 meter of een hoogte van meer dan 2,4 meter, op de weg te parkeren bij een voor bewoning of ander dagelijks gebruik bestemd gebouw op zodanige wijze dat daardoor het uitzicht van bewoners of gebruikers vanuit dat gebouw op hinderlijke wijze wordt belemmerd of hun anderszins hinder of overlast wordt aangedaan.

(...)"

Artikel 6.1 Strafbepaling

"1. Overtreding van het bepaalde bij of krachtens de volgende artikelen en de krachtens deze artikelen gegeven voorschriften en beperkingen wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste drie maanden of geldboete van de tweede categorie en kan bovendien worden gestraft met openbaarmaking van de rechterlijke uitspraak:

(...)

e. 5.1.2;(...) 5.1.7; 5.1.8 (...)"

3. Wetboek van Strafvordering

Artikel 94

"1. Vatbaar voor inbeslagneming zijn alle voorwerpen die kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen of om wederrechtelijk verkregen voordeel, als bedoeld in artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht, aan te tonen.

2. Voorts zijn vatbaar voor inbeslagneming alle voorwerpen welke verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer kan worden bevolen.

3. Van de inbeslagneming van een voorwerp wordt, ook in geval de bevoegdheid tot inbeslagneming toekomt aan de rechter-commissaris of de officier van

justitie, door de opsporingsambtenaar een kennisgeving van inbeslagneming opgemaakt. Zoveel mogelijk wordt aan degene bij wie een voorwerp is

inbeslaggenomen, een bewijs van ontvangst afgegeven."

Artikel 95

1. In geval van ontdekking op heterdaad van een strafbaar feit of in geval van verdenking van een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid, is de opsporingsambtenaar bevoegd de daarvoor vatbare voorwerpen in beslag te nemen en daartoe elke plaats te

betreden.

Artikel 558, eerste lid

"1. Terzake van alle door de Nederlandse strafrechter onherroepelijk opgelegde hoofdstraffen en bijkomende straffen kan gratie worden verzocht en verleend, met dien verstande dat geen gratie wordt verleend van onvoorwaardelijke geldboeten tot en met een bedrag van € 340."

Aanwijzing inbeslagneming bij verkeersdelicten (geldig van 01-01-2004 tot 01-01-2008, Stcrt 2003/235)

Achtergrond

Deze aanwijzing heeft betrekking op de inbeslagneming bij verkeersdelicten (misdrijven en overtredingen) door een opsporingsambtenaar in geval van staande houding of aanhouding van de verdachte bij ontdekking op heterdaad.

(...)

Samenvatting

Deze aanwijzing geeft regels inzake inbeslagneming bij verkeersdelicten door een opsporingsambtenaar in geval van staandehouding of aanhouding van de verdachte bij ontdekking op heterdaad.

1. Overleg tussen het OM en de politie inzake de inbeslagneming

In twijfelgevallen verdient het aanbeveling dat vóórdat tot inbeslagneming wordt overgegaan altijd overleg plaatsvindt tussen het OM en de opsporingsambtenaar. Overleg is in ieder geval nodig indien inbeslagneming aangewezen lijkt, maar de aanwijzing daarin niet voorziet. (...)

10. Aanwijzingen over inbeslagneming bij een aantal overtredingen van de Wegenverkeerswetgeving

Delict

Overleg

OM

vereist

Bijzonderheden

WAM

30 WAM

Neen

1. Inbeslagneming indien:

In geval van staandehouding van een bekende verdachte kan het voertuig in beslag worden genomen. Teruggave binnen twee weken zonder tussenkomst van het OM, indien:

verdachte niet is geregistreerd in het recidive WAM-register van de Dienst Wegverkeer;

verdachte schriftelijk aantoont dat hij een verzekering heeft afgesloten en verdachte schriftelijk aantoont dat hij tenminste drie maanden premie heeft betaald.

Ja

2. Indien een motorrijtuig niet als verzekerd staat geregistreerd in het CRWAM en de datum tenaamstelling van het kentekenbewijs meer dan zeven weken ligt voor de datum staandehouding volgt inbeslagneming van het voertuig indien tevens sprake is van:

verdenking van een misdrijf uit de WVV 1994; of

bekende recidive voor de WAM ten tijde van de staandehouding.

Ja

3. In die gevallen, waarin uit het CRWAM blijkt dat het voertuig niet verzekerd is en in die gevallen waarin het hierboven onder 1 en 2 genoemde niet van toepassing is.

5. Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen

Artikel 30

"1. Hij, die als bezitter, dan wel als degene aan wie het kenteken is opgegeven, dan wel als houder in de zin van artikel 2, tweede lid, een motorrijtuig op een weg doet rijden of laat staan of toelaat dat daarmee op een weg wordt gereden of gestaan, of buiten een weg met een motorrijtuig deelneemt of toelaat dat daarmee wordt deelgenomen aan het verkeer op een terrein zonder dat hij voor dat motorrijtuig een verzekering overeenkomstig deze wet heeft gesloten en in stand gehouden, wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste drie maanden of geldboete van de tweede categorie."

Artikel 34

"1. Indien uit het door de Dienst Wegverkeer aangehouden register niet blijkt dat ten aanzien van een motorrijtuig met betrekking waartoe gedurende een bepaald tijdvak een verplichting tot verzekering bestaat of heeft bestaan, gedurende dat tijdvak is voldaan aan de verzekeringsplicht uit hoofde van deze wet, kan een ambtenaar als bedoeld in artikel 37 van degene, aan wie het kenteken voor dat motorrijtuig is opgegeven, vorderen dat hij aantoonst dat niettemin aan de verzekeringsplicht gedurende dat tijdvak voldaan is.

2. Degene tot wie de vordering is gericht, kan daaraan voldoen door binnen een nader door de in het eerste lid bedoelde ambtenaar te bepalen termijn, welke echter niet korter mag zijn dan veertien dagen, een van een verzekeraar afkomstig geschrift op een hem opgegeven plaats ter inzage te verstrekken. Uit het geschrift moet blijken dat gedurende het tijdvak de aansprakelijkheid waartoe het motorrijtuig aanleiding kan geven, was gedekt door een verzekering overeenkomstig deze wet. De verzekeraar is gehouden een zodanig geschrift af te geven zo spoedig mogelijk, doch in ieder geval binnen tien dagen, nadat hem een daartoe strekkend verzoek heeft bereikt.

3. Degene die niet aan de in het eerste lid bedoelde vordering voldoet, wordt gestraft met een hechtenis van ten hoogste drie maanden of geldboete van de tweede categorie. Het zesde tot en met het achtste lid van artikel 30 zijn van overeenkomstige toepassing."

6. Besluit kennisgevingen aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen

Artikel 6

"1. De kennisgeving inzake het einde der schorsing van de verzekering of van de dekking moet ten minste bevatten het kenteken van het motorrijtuig, de naam van de verzekeraar, het polisnummer, de dagtekening en het jaar van het wederom ingaan van de dekking, dan wel zodanige aanduidingen, dat de voormelde gegevens hieruit kunnen worden afgeleid."

2. De kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, moet binnen vier weken na de datum van ingang van de dekking zijn ingediend.

7. Politiewet

Artikel 2

"De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven."

Tekst&Commentaar Strafvordering (red. C.P.M. Cleiren en J.F. Nijboer), zesde druk, p. 1882:

"Sinds jaar en dag handhaven politieambtenaren (...) de openbare orde ook op grond van ongeschreven bevoegdheden. (...) Na de invoering van art. 28 Politiewet 1957 werd (dein) deze bepaling (opgenomen taakomschrijving) als algemene grondslag om de openbare orde te handhaven aangewezen in het Zeijense nachtbrakerarrest (...)."

8. Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften

Artikel 23

"1. Uiterlijk binnen twee weken nadat een beschikking waarbij een administratieve sanctie is opgelegd, onherroepelijk is geworden, moet de administratieve

sanctie zijn voldaan.

2. De sanctie wordt van rechtswege met vijftwintig procent, doch ten minste € 4, verhoogd indien deze niet tijdig geheel wordt voldaan."

Artikel 24

"Degene aan wie een administratieve sanctie is opgelegd, is tot betaling van het ingevolge artikel 23 verhoogde bedrag verplicht binnen vier weken nadat de officier van justitie hem over de gewone post een aanmaning heeft toegezonden."

Artikel 28

"1. De officier van justitie te Leeuwarden kan, indien niet of niet volledig verhaal overeenkomstig de artikelen 26 en 27 heeft plaatsgevonden, bij de kantonrechter van de rechtbank van het arrondissement waar het adres is van degene aan wie de administratieve sanctie is opgelegd een vordering instellen om te worden gemachtigd om per gedraging waarvoor een administratieve sanctie is opgelegd het dwangmiddel gijzeling toe te passen van degene aan wie de administratieve sanctie is opgelegd, voor ten

hoogste één week. (...) Een verleende machtiging om gijzeling toe te passen kan tot uiterlijk vijf jaar nadat de opgelegde administratieve sanctie onherroepelijk is geworden, worden uitgevoerd.

2. Op de vordering wordt niet beslist dan nadat degene aan wie de sanctie is opgelegd door de kantonrechter is gehoord, althans behoorlijk is opgeroepen. Tegen de beslissing staat geen rechtsmiddel open.

3. De officier van justitie te Leeuwarden of de ambtenaar die door hem is belast met de toepassing van de gijzeling heeft voor het in gijzeling stellen van de betrokkene toegang tot elke plaats.

4. De toepassing van het dwangmiddel wordt gestaakt, zodra het verschuldigde bedrag aan de instantie, belast met deze toepassing, is betaald. De toepassing van het dwangmiddel heft de verschuldigdheid niet op.

5. Bij algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld omtrent de tenuitvoerlegging van de gijzeling als bedoeld in het eerste lid."